

[Anne Grete Holmsgård]

ville være helt hen i vejret. Det drejer sig selvfølgelig om at få jordet den fløj herinde – det er der jo ingen tvivl om – og navnlig udenfor. Jeg har da aldrig påstået, at reallønnen ikke faldt, mens der var en socialdemokratisk regering. Jeg har tværtimod stået her og sagt, at det gjorde den. Så sent som i torsdags har jeg påpeget det. Det, jeg har sagt, er, at den falder også under den borgerlige regering, til trods for at den borgerlige regering går op gang på gang og siger: vi har i modsætning til socialdemokratiet været i stand til at fastholde reallønnen uden noget som helst fald. Hvad er der så sket? Ja tak, uden noget som helst fald for de bedestillede, men med et enormt fald for de allerdårligst stillede. Det er dem på varig hjælp. Det er dem helt nede i bunden af indkomstgruppen. I øvrigt er den faldet for hele gruppen af offentligt ansatte og for hele gruppen af LO-arbejdere under ét.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Vi kom jo endnu en gang vidt omkring. Jeg vil egentlig gerne give hr. Kaj Poulsen medhold i noget af det, han sagde. Jeg beskrev reglerne, som de er, at man kan melde sig ind i en A-kasse, fra man er 16 år, og kan opnå dagpenge, fra man er 17 år. Men jeg tror da, hr. Kaj Poulsen kan have meget ret i, at på grund af den skolestruktur, vi har i dag, på grund af, at de unge kommer senere ud af skolen, vil der også være mange, der begynder på arbejdsmarkedet senere, end når de er 16-17 år. Men jeg tror også, vi må se på, at der er forskellige grupper af unge. Der er dem, jeg vil kalde for de unge og de frie. Det er dem, der er uden ægteskabelige forpligtelser eller børneforpligtelser eller store boligudgifter. Så er der den anden gruppe, som hr. Kaj Poulsen og andre har gjort mere ud af; det er dem, som er kommet dertil – og så kan vi jo lade være med at diskutere, hvilken alder de har – hvor de har sat børn i verden, og hvor de også har nogle boligudgifter. Det er klart, at ens behov for penge varierer efter, hvilken familiesituation man er i, men jeg vil alligevel gå tilbage og sige også til fru Anne Grete Holmsgård, at der skal altså megen fantasi til at kunne opleve mit indlæg, som om det, vi vil med dette forslag, er at tugte de unge. Det er ikke det, det drejer sig om. Selv om der er tale om unge, der

er i en familiesituation, kan de altså efter forslaget få mellem 81.000 kr. og 104.000 kr. i dagpenge, og det synes jeg faktisk ikke er så ringe.

Det er rigtigt, at satsen er lavere for de såkaldt nyuddannede, som får dimittendsatsen, som ligger mellem 64.000 kr. og 82.000 kr., men de har altså den fordel, at de ikke skal vente, som jeg fremhævede før, 1 år for at få dagpenge, men kan få det efter 1 måneds medlemskab af en arbejdsløshedskasse.

Fru Lilli Gyldenkilde sagde, at det er da rigtigt, at det her er bedre end at gå på varig hjælp, men hvorfor sammenligner man ikke denne gruppe, der er omhandlet i lovforslaget, med en direktør, der tjener 1 mill. kr., eller med en minister? Man kan jo sammenligne med hvad som helst, men det er jo ikke typisk. Det er jo ikke typisk at sammenligne en person på 22-23 år eller 19 år eller 18 år med en direktør, der tjener 1 mill. kr. Jeg tror heller ikke, vi har oplevet direktører i den aldersklasse, som har fået den løn, eller en minister for den sags skyld. Man må sammenligne dem med andre grupper af personer, som er nogenlunde sammenlignelige.

Med hensyn til niveauet må jeg hele tiden fastholde, at det er ikke så ringe endda. Det er, som fru Lilli Gyldenkilde siger, bedre end at få varig hjælp. Jeg vil også sige, at det er bedre at være omfattet af de nye regler om medlemsanciennitet, end det er at være folkepensionist f.eks.

Hr. Mogens Voigt mente fortsat, at der var tale om skat på produktionen. Det er klart, at hr. Mogens Voigt tænker på, at arbejdsgiverbidraget foreslås forhøjet med 700 mill. kr. Der er mange former for skat. Vi mener, at det er en styrkelse af forsikringssementet, og vi mener, at arbejdsmarkedets parter i højere grad bør bidrage til i fællig at medvirke til finansiering af dagpengeordningen. Man kunne komme i en anden situation i stedet for, og det ville være at gå imod det, som hr. Mogens Voigts parti går ind for. Hans parti går ind for skattenedsættelser, men andre regeringer har jo valgt i stedet for at sætte enten de direkte eller de indirekte skatter op.

Selv om der er nogle, der har opfattet dette – det drejer sig vist kun om VS – som en debat om klassekamp, må jeg alligevel sige, at jeg har en følelse af, at Danmark er i meget høj grad et velfærdssamfund. Vi har en